

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. София, 28.07.2025 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на шестнадесети юни две хиляди двадесет и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Бисер Троянов

ЧЛЕНОВЕ: Петя Шишкова

Петя Колева

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора от ВКП Николай Любенов, като изслуша докладваното от съдия Шишкова КД № 475/25г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на постъпила касационна жалба от защитника на подсъдимия К. Г. М. срещу решение № 55 от 26.03.2025 г., постановено по ВНОХД № 75/2025 г. по описа на Пловдивския апелативен съд, с което е потвърдена присъда № 91 от 05.12.2024 г. по НОХД № 2255/24 г. на Пловдивския окръжен съд. Релевиран са касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Иска се оправдаване на подсъдимия. Твърди се, че съдът не е извършил обективен анализ на данните във връзка с наличието на умисъл, както и че е игнорирал същественото обстоятелство, че полицейските служители са били снабдени с камери, но не са изпълнили задължението си да ги включат, като така са лишили наказателното производство от надлежно доказателствено средство. Като нарушение на материалния закон се изтъква отказа на съда да приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК.

Представителят на ВКП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Подсъдимият и защитникът му не са упражнили правото си на лично участие в съдебното заседание.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

С потвърдената присъда К. М. е признат за виновен в това, че на 08.10.2024 г. в с. Т., Пловдивска област, дал подкуп – сумата от 20лв., на полицейски орган – младши инспектор Г. В. и младши инспектор И. П., служители от „Охранителна полиция“ към РУ „Т.“ на ОД на МВР – гр. Пловдив, за да не извършат действия по служба – да не съставят фишове за нарушения на чл.147, ал.1, чл.70, ал.3 и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, и на основание чл.304а, вр. чл.304, ал.1, вр. чл.55, ал.1, т.2, б.„б“ от НК е осъден на пробация за срок от осем месеца, включваща двете задължителни мерки, и на глоба в размер на 300 лв.

В жалбата си касаторът е отделил спорните от безспорните факти и е свел оплакванията си до незаконосъобразно изясняване на субективните елементи от състава на престъплението – цел и умисъл.

По несъмнен начин е установено, че на посочената дата и място подсъдимият е управлявал без включени светлини товарен автомобил „Фиат“, който не е преминал задължителен технически преглед, освен това водачът е бил без свидетелство за правоуправление. Нарушенията са констатирани при извършена проверка от полицейските служители В. и П.. М. бил уведомен, че ще го санкционират с електронни фишове. След като св. П. разпечатал първия фиш и се заел със съставянето на следващия, подсъдимият се доближил до отворената врата на полицейския автомобил и хвърлил в краката на П. банкнота от 20лв. Съдът е дал вяра на показанията на полицейските служители и е приел, че парите са дадени от М. като подкуп, за да не му бъдат съставени фишове.

Възражението, че обясненията на подсъдимия са отхвърлени без надлежни мотиви, а само въз основа на предположения, е неоснователно. Твърденията, че е дал двадесетте лева, за да плати глобата си, а след като полицаите са му обяснили, че това не може да стане на място, им казал „няма нищо, тогава ги вземете и се почерпете“, правилно са оценени като неотговаряща на истината защитна версия. Апелативният съд я е обсъдил и проверил с дължимата сериозност, преди да я определи като недостоверна. Изложил е аргументи, които, освен на последователните и взаимно подкрепящи се показания на свидетелите В. и П., се базират и на други конкретни обстоятелства.

На първо място, проверено е твърдението на подсъдимия, че е имал основание да вярва, че може да плати глобата на място, тъй като е гледал телевизионен репортаж по темата. Установено е, че към момента на деянието МВР наистина е експериментирало да събира глобите на място, но това е било възможно при две обективни условия /извън обучението на служителите/, които в случая не са били налице: автомобилът да е оборудван с ПОС терминал и плащането да се извършва с банкова карта, а не в брой. М. не е попитал дали служебният автомобил е снабден с нужното устройство, нито е предложил плащане с карта, което разколебава достоверността на обясненията му.

Следващото обстоятелство, правилно интерпретирано от съда, е несъответствието между дадената от подсъдимия сума и размера на глобите, наложени му с трите фиша. Не се е поинтересувал от общата стойност, въпреки че е бил информиран, че фишовете са за три нарушения. Ако целта му е била да плати глобите, би следвало да даде 50, а не 20 лв.

Въззивната инстанция е приела обясненията на подсъдимия за недостоверни и с оглед на начина, по който са дадени парите. Фактът, че вместо да бъде подадена на св. П., банкнотата е хвърлена между краката му и е паднала на пода на автомобила, е показателен за опасенията на М., че приемането ѝ, или поне физическото съприкосновение с нея, може да бъде отказано.

В допълнение апелативният съд е изследвал данните за миналите пътни нарушения на М. и наложените му санкции, при което е установил мотив за извършване на престъплението.

Посочените обстоятелства представляват косвени доказателства, но напълно подкрепят показанията на свидетелите - очевидци и опровергават обясненията на подсъдимия, поради което тезата, че въззивното решение почива на предположения, не може да бъде споделена.

Фактът, че преди да предприемат проверка на водача, полицейските служители не са включили записващите си устройства, т.нар. „боди камери“, не внася съмнение в добросъвестността им. Няма основание да се приеме, че пропускът да включат бутона за запис се дължи на предварително взето решение да осуетят разкриването на обективната истина. Той е логично обясним с бързината, с която са се развили събитията. Съобразени са показанията на П., че спирането е

било „по-екстремно“, защото М. се е движел само на няколко метра зад тях и се е наложило за кратко време да отбият, да излезе от автомобила и да сигнализира със стоп-палката, както и разказът на самия подсъдим, че полицаят щял да падне, само и само да го спре.

На следващо място, съдържащото се в жалбата внушение, че не следва да се дава вяра на свидетелите – очевидци, тъй като са нарушили служебните си задължения, е в противоречие със закона. В чл.91 от ЗМВР използването на въпросните камери и изготвянето на запис с тях е регламентирано само като възможност, но не и като задължение.

Сред данните по делото няма такива, които да сочат, че полицейските служители са заинтересовани да набедят подсъдимия М. в извършването на престъпление.

Алтернативното искане на касатора – за приложение на чл.9, ал.2 от НК, също е неоснователно. Инкриминираното деяние не може да бъде определено като малозначително. Извън стойността на предмета на престъплението, апелативният съд правилно е съобразил, че подкупът е насочен едновременно към двама полицейски служители. От значение за степента на обществена опасност на деянието е и личността на извършителя, която в конкретния случай разкрива негативни характеристики. Многобройните наложени му и влезли в сила административни наказания, както и обстоятелството, че на 08.10.24г. е извършил едновременно три нарушения, го очертават като личност, системно демонстрираща незачитане на установения правов ред.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

Оставя в сила решение № 55 от 26.03.2025 г. по ВНОХД № 75/2025 г. на Пловдивския апелативен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: